

# UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEK LAP

## TÉLI VILÁG.



Hó... hó... erdőn, mezőn mindenütt hó.  
Az erdők vadjai nem nagyon találnak menedéket a kegyetlen hideg időben.

1935. DEC.  
10.

III. ÉVFOLYAM  
34. szám

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA  
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 6-87.

## APRÓSÁGOK • TARKASÁGOK

### Az Uj Cimborá rajzversenye.

A múlt számunkban már megemlékeztünk a „Gazsi Abessziniába megy“ c. rajzpályázatunk eredményéről. Le is közöltünk mutatóban néhány rajzot belőle.

A le nem közölt rajzok is oly kitűnően sikerültek, hogy bevesszük őket az Uj Cimborá nagy rajzgyűjteményébe, a legtöbb rajz az Unit. Kollégiumból került ki, s hogy a versenyzők komolyan dolgoztak, mutatja a Tóth István rajztanár úr, rajzokon látható ellenjegyzése.

A rajzversenyen a következők vettek részt: Nagy István, I. g. o. t., Kados László, I. g. o. t., Fekete Sándor, III. g. o. t., Varga Z., II. g. o. t., Bagaméry B., Ferencz János, Tarsafalvy Jenő, Derzsy László, Taar István, Lázár Kálmán, III. g. o. t., Létay Lajos, Kiss József, V. g. o. t., Baumgarten Károly, Hum Gyula, Márkos A., VI. g. o. t., Hódís Ily, IV. g. o. t. és Miklós Nándor, II. g. o. t.

Látva a rajzpályázat iránt megnyilvánuló nagy érdeklődést, a szerkesztőség máskor is tűz ki hasonló pályázatot.

## DALOLJATOK KIS CIMBORÁK!

### Édesanyám, hol fogok én...

(Régi katonanóta.)

*Édesanyám hol fogok én meghalni?  
Hol fog az én piros vérem elfolyni.  
Lengyelország, Galicia közepébe' lesz sírom,  
Édesanyám arra kérem ne sírjon.*

Az Uj Cimborá 33-ik számában megjelent „Mért dühöng a bedellői szél“ című mesét Teleky Dezső, főmunkatársunk írta.

### Az Uj Cimborá bekötési táblái.

Többen érdeklődtek az iránt, hogy az Uj Cimborá csináltat-e egyforma bekötési táblákat. Az érdeklődőknek üzeni a kiadóhivatal, hogy a bekötési táblákra már most is lehet megrendeléseket eszközölni, az árakat a karácsonyi számban közölni fogjuk.

A pontos előfizetőknek örömmel üzenjük, hogy készül az ajándéknaptár. De, amint előző számunkban is írtuk, ezt a pompás kis ajándékot csak azok kapják, akiknek 1935. dec. 31-ig rendben van az előfizetésük.

## Kedves kis Cimborák!

A jó Marcella néni összegyűjtött minden igaz gyermek barátot, aki tollforgató hírében áll és állott.

Egy kedves véletlen folytán, én is ezek közé az aranyos szívű bácsik közé kerültem. Nem tagadon egy kicsit önzésből is jól esett ez nekem, mert azt tartom, hogy abból a fajtaból való vagyok, akik sohasem öregszenek meg. Ilyen volt az áldott emlékü Nagyapó, Benedek Elek bácsi is. Örökké fiatalosan hevülő szívét hála Istennek nem tudta megtörni semmi akadály és gánesvetés. Most, mikor a Marcella néni jóvoltából meghúzódok a Cimborá derűsen kedves, vidám táborában — úgy érzem fűtyülhet a szél, dühönghet a szélvihar ebben a boldog, derűs világban védve érzem magam.

Gondolom lesznek köztetek olyanok, akik még emlékeznek Sándor bácsira, abból az időből, mikor még Földes Zoltán bácsival együtt szerkesztettük az „Erdélyi kis pajtás“ c. újságot. De az azóta megszűnt s azért állunk most az Uj Cimborá mellé, hogy azt erősítsük.

Kérek hát egy kis helyet a szívetekben, ha még van egy kicsike, ahova a Marcella néni még a sok kedves író bácsit befogadtátok. Biztosítottak benneteket, hogy sokat fogunk még együtt nevetni.

Szeretettel köszönt be közéték:

Simon Sándor bácsi

## A cluji kis cimborák karácsonyelőtti mesedélutánja.

Az első ismerkedő délután olyan jól sikerült nov. 25-én, hogy a jelenlevő kis cimborák szülei arra kérték az Uj Cimborá szerkesztőségét, hogy legalább minden hónapban rendezzen a gyermekeknek játékdélután.

Szívesen teszünk eleget ennek a kérésnek és a második mesedélutánunkat, dec. 22-én, d. u. 1/4 órai kezdettel tartjuk, ugyanezen a Minerva képteremben. Külön műsor nem lesz, a gyermekek az Uj Cimborában megjelent versekből fognak szavalni és előadni. A szerkesztő néni mondja majd a mesét. Lesz találós kérdés kitalálás és gondolatjáték. Egész biztosan jól mulatnak majd a kis cimborák. Szerepelni fognak: Weress Zsófia, Miklós Nándor, Küttel Sárka és Ily, Regézy Irén, Karsay Ilona, Jordán Ily, Rozenberg Sári, Orbán Laci, Indig Edith, Bónya Olga, Kovács Erzszi, Perinth Zoltán, Martin Lajos, Miklós Rudi, Sigmund György, Bitay Mihály, Papp Ilus, Boldizsár Lili, Miklós Erna, Lácher Éva, Kaesur Annus, Hódís Ily, Martin Emma.

## Bandika és az iskola.

Irla: Dezső bácsi.

Keresik Bandikát már egy félórája.  
Vajjon hova tűnt el, nem jönnek nyomára!  
Abécés-könyv, tábla, minden útra készen,  
Csak a kis nebuló nincs meg semmiképen.

Keresik mindenhol pincében, padláson,  
Künn a szérüskertben s a szénaboglyákon . . .  
Pedig itthon van ő, ezer láncosadta!  
Hisz a fogason lóg kabátja, kalapja.

— Elbújt a kis úrfi! Más nem lehetséges! —  
Ekként vélekedik vén János, a béres.  
— Mert a tegnap mondta, de nem adtam rája,  
Hogy ő egy világért nem megy iskolába! —

— Hát így áll a dolog? — bosszankodik apja! . . .  
— Ha megkapom Bandit, csúnya lesz a napja!..

Kutatják a kamrát, ládába benéznek . . .  
Megnyitják ajtaját mindegyik szekrénynek . . .

Egyszer csak Juliska a padlóra térdel,  
Hirtelen lehajlik, s az ágy alá kémlel . . .

Kezét összecsapja: „Itt van ő! biz' Istók!”

. . . Az ágy alatt Bandi szégyenkezve pislog! . . .

Kihúzzák azonnal a lábánál fogva  
Bandi szepeg, jajgat, majd zokogva mondja:

— Azzal rémitgettek és nevettek rajtam,

Ha iskolás leszek . . . hátrakötik sarkam . . .

Hátrakötik, hogyha . . . esetről-esetre . . .

Nem . . . tudom . . . a leckét . . . csillagos jelesre! . . .

No az én sarkamat ne kötözzék hátra! . . .

Ép azért nem megyek én az iskolába . . .

Bandi anyja, apja jóízűt kacagnak . . .

Derűs arcukon már nyoma sincs haragnak.

Szól a mama: „Jöjj csak . . . öltözzél fel menten!

Most az iskolába együtt megyünk ketten.“

## BCU Cluj / Dini leckéje. Library Cluj

Még jóformán helyre sem rakta Dini a könyveit, bekiáltott a konyhába:

— Kész van az ebéd, anyukám? Jaj de éhes vagyok!

— No ha éhes vagy, ebédelünk is azonnal!  
— mondta az édesanyja. S a szolgálóleány ket-  
tőt perdült, hármát fordult, már is terítve volt  
az asztal.

Paradicsomleves készült ebédre, meg vag-  
dalt pecsenye, krumplival és diós lepény. Dini  
örvendezve csettintett nyelvvel:

— Pompás ebéd, ezt már szeretem!

Hangos kanalazással, hörpöléssel hozzá is  
kezdett az evéshez. Édesanyja csak hallgatta  
egy darabig, de már a pecsenyénél nem állhatta  
meg szó nélkül:

— Ugyan, édes fiam, hogy ehetsz olyan csu-  
nyán? A levest nem szabad úgy hörpölni, a villát  
úgy fogod, mint a kalapácsot, a kést meg mintha  
ölni akarnál vele. Ha idegen helyre kerülnél, mit  
szólnának hozzá, nem tudsz a késsel-villával  
bánni?

Jancsi hallgatta pirosragyúlt arccal édes  
anyja szavait. S mikor később látta a konyhában  
Pufit kosztolni, sóhajtvá gondolta:

— Milyen jó ennek a Pufinak. Nem kell  
késsel, villával ennie és, ha hörpöl is, nem szó-

litja meg senki. Aztán iskolába sem kell mennie.  
Mégis csak jobb kutyának lenni. Erre gondolt  
este is lefekvéskor, mikor az esti imádságot el-  
mondta.

No, ha csak ennyi volt a kívánsága, ez ugyan  
hamar teljesedésbe ment. Egyszerre azon vette  
magát észre, hogy valamit seper hátul maga után.  
Egy nagy lompos farkok volt. Hát ez hogy kerül  
ide rám? — néz végig magán, — akkor látja,  
hogy az egész testét szőrös bunda fedi. Éppúgy,  
mint a Pufinak. S hogy hasonlít is a színe a  
Pufiéhoz. Büszkén sétálgatott és futkosott az új  
bundában Dini úrfi. — Nini, most veszem csak  
észre, hogy nem is kettő, hanem négy lábam  
van — örvendezett. Most érj utol Szabó Laci,  
tudom, Istenem, elhagylak a futásban. Próbakép-  
pen háromszor-négyszer végig is futott az udva-  
ron. Valóban: akár a széllel is felvehette a ver-  
senyt, olyan gyorsan futott.

Ugy déltájban, amikor a tányércsörgést  
hallotta, besompolygott a konyhába. Pufit már  
ott találta kis cseréptála mellett. Julis, a szol-  
gáló leány ránézett:

— Nini, egy idegen kutya! Hogy került ide?  
Honnan jött? Kergessem ki tekintetes asszony?

Dini bosszankodott s magyarázkodni akart,  
hogy itt tévedésről van szó, mert ő nem idegen, s

ide tartozik a családhoz, de akkor nyilalt csak a szívébe: a száján nem jött ki egyetlen emberi hang sem — csak ugató hangok.

Az édesanyja végig nézett rajta, mintha megsajnálta volna:

— Hagyja, Julis! előbb hadd egyen, ki tudja, mióta kóborol, szegény, aztán nem bánom, kerresse ki.

A Pufi ételéhez hát neki is tett Julis. De milyen irigy ez a Pufi! Dühösen morog rá, s kicsorítja a fogát. Nagy nehezen engedi a kis cseréptálhoz. Dini hát elérte, ami után óhajtozott. Lefetyelhetett az ételből kedvére, senki sem kívánta tőle, hogy késsel, villával egyék. Igaz, hogy Pufi ügyesebben lefetyelt, egy csepp étel sem csurrant a padlóra. De ez érthető, mert ő ebben már gyakorlott volt. Az új kutya csak nézte, az ő oldalán csupa piszkos, maszatos lett a padló. S brr! milyen rossz volt az az étel... Nem is étel csak kutyaválék. Biztos, ahogy Pufinak szokták az ételét készíteni, mosogatólé, benne kenyérfaj meg száraz összeszedett kenyérdarabok — egész biztos, hogy neki is ilyet adtak. Undorral fordult el a táltól s panaszkodni akart az édesanyjának. De újra csak ugató hangok jöttek ki a száján. Julis már kergette is ki:

— No, ettél? Akkor aló mars — mehetsz! Elég egy kutya a mai drága világban, kettőt nem tartunk. Szavaid súlyaként még a seprűt is ráfogta.

De már erre Diniből is kitört a kétségbeesés, félelem és keserűség:

— Édesanyám! édesanyám, hát én vagok a Dini! — mondta kutyanyelven. — S odaku szott édesanyja lábaihoz, s ruhája szegélyét nyaldosta. Jajgatott, szűkölt, vonított, szinte rossz volt hallgatni is.

S csodálatos — az édesanyja egyszerre mindent megértett.

— Nini, — hisz ez az én Dini fiam! — kiáltott fel s megsimogatta a Dini kutyafejét. — Kis fiam, mi történt veled? — kérdezte szeretettel.

S Dininek a szívébe valami bolondos nagy öröm költözött, nagyot akart ugrani, ahogy Pufitól látta, — de nini — hol a négy láb — a nagy, lompos kutyafarka? Seholl! Ahogy végig néz magán, a sötétkék matróruhája van rajta. S beszélni is tud újra, rendes emberi hangon. Jaj, de nagyszerű is embernek lenni. Jobb, bizony jobb, mint kutyának.

\*

A nap már jól besütött a szobácskába, mikor Dini felébredt. Ugy ugrott ki az ágyból, mint a labda.

— Jaj, de jó, hogy csak álmodtam ezeket a rossz dolgokat — örvendezett.

De az álom jó lecke volt. Soha nem kellett többé figyelmeztetni, hogy bánjon evésnél a késsel, villával.

László Marcella.

## Havas eső hull...

Havas-eső hull odakinn,  
És sok fázó madárka  
Szállongott rá a mi öreg,  
Száz-ágú ákácánkra.

Onnét lesik az ablakot,  
Hogy jön-e már Jenőke  
Szórni morzsát, kendermagot  
A madár-etetőre.

Jön is Jenőke és így kiált:  
„Jertek csak, jertek enni,  
Közületek bús éhezőn  
Most ne maradjon senki!”

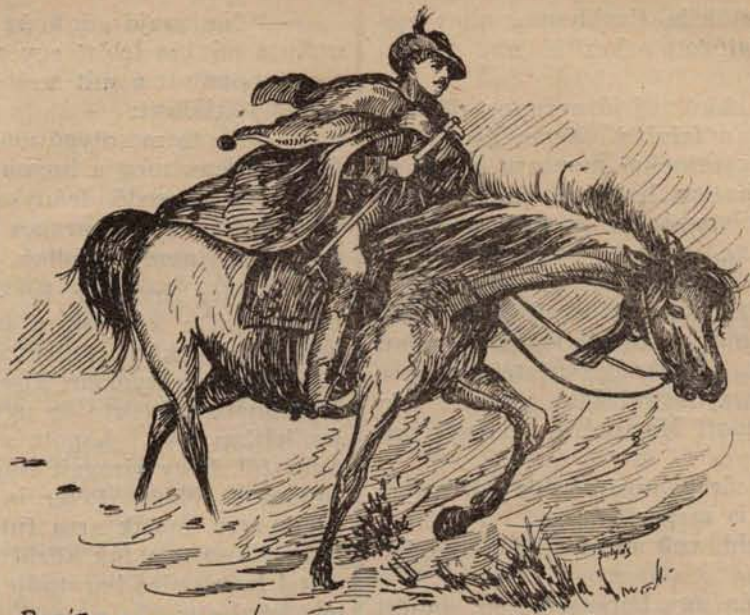
S azok csicsergő-nyelvükön  
Köszönve vissza-szólnak:  
„Hálából majd a fiaink  
Nyáron neked dalolnak!”

Krüzselji Erzsike néni.

## Téli szánkázás.



Hajahó! hull a hó.  
Megjött, megjött Télapó!  
Egyre rázza a szakállát  
Lehet húzni már a szánkát.  
Hajahó, hajahó!  
Jaj de szépen hull a hó.



.. BEFÜTTA AZ UTAT A HÓ..

*Befűtta az utat a hó,  
Céltalanul fut a fakó,*

*Eleresztve a kantárja,  
Búbánatos a gazdája.*

(Ki a szerzője a fenti versnek?)

## Mosolygó Mariska.

A falu házaira sziporkázva zuhogott a nap-sugár, mindent megfürdetve aranyos fényében.

A templom terén egész csoport gyermek zajongott. Hangos szóval vitatkoztak, míg végre megállapodtak és megindultak ragyogó szemmel. Utjukban, a falu széles utcáján egy bájosan mosolygó arcú leányka jött feléjük, a csapatból egy hozzá hasonló korú szőszke leányka meg is szólította:

— Hát te nem jössz velünk mosolygó Mariska?

— Hová mentek szőszke Böske?

— A kis erdőbe gyöngyvirágot szedni!

— Én is megyek, hogyan mennék, várjatok rám, míg haza szaladok ezzel a kosár kukoricával! — kérte őket.

— Majd lassan megyünk, hogy utól érhesd! — mondta egy nyurga fiú, akit szeplősnek csúfoltak a társai.

— De siess ám Mariska! — kiáltottak feléjük.

A kiránduló csapat tovább sietett, de Böske kivált közülök és legkedvesebb barátnőjének segített hazavinni a kukoricát.

Haza értek. Befordultak a kapun, átadták a kosár kukoricát, közben Mariska elkérezkedett az édesanyjától.

— Menjetez hát ti is, ha a többiek men-

nek, de vigyázzatok magatokra! — egyezett bele az anya.

Mikor a két leányka kiért a faluból, csalódottan tapasztalták, hogy a gyermekcsereg eltűnt.

— Oh nem vártak meg, de lassabban sem mentek! — szólt Mariska szétnézve a tájon.

— Nem baj, tudjuk jól a járást, utólérjük őket, ha előbb nem, a kis erdőben, hiszen nincs is olyan nagyon messze! — szólt szőszke Böske és fürgén lépdelték a vadvirágos réten. Körülöttük szinpompás virágok bólogattak, tarka lepkék kergetőztek, de ők észre sem vették most.

— Siessünk jobban! — szólt Mariska.

Mögöttük nagy hápogást csapva vígadtak a kacsák a faluvégi rucatóban, egyik-másik utána is kiabált a leánykáknak:

— Háp! háp! Lassan értek messzire!

A két leányka egy kis emelkedés tetejére ért s megpillantották a kis erdő ritkás fái alatt épp eltűnő társaikat.

— Ni, ott vannak! — kiáltottak fel egyszerre és siető léptekkel mérték maguk mögött az utat.

Végre a kis erdőhöz értek. Bementek a ritkás fák alá s kutatva lépdelték tovább-tovább. Mikor az első gyöngyvirágot meglátták, öröm-

ujjongással szakították le. Csakhamar nagy csoport fehér virág illatozott a kezükben.

A kis erdőbe ekkor új jövevények léptek; még két gyermek a faluból. Ágnes és bátyja, Péter, akit a falu gyermekei mogorva Péternek neveztek, mert sohasem hallották kacagni, sohasem látták mosolyogni. Ők is gyöngyvirágot szedni jöttek, de az erdőcske széléről már leszedték a korábban érkezők. Beljebb-beljebb hatoltak a ritkás fák alatt, mind türelmetlenebbül kutatva s egyszer csak meglátták a fák alatt hajlongó Mariskát. Irigykedve néztek rá s a nála levő sok-sok gyöngyvirágra. Ágnes, aki már régóta haragudott Mariskára, sziszegő sutfogással szólt:

— Ni mennyi virága van annak a fakutyának, tán husz leít is megér!

— Hát ügyesebb volt mint mink! — felelt Péter.

— Te, Péter, én úgy haragszom rá, amiért mindig mosolyog!

— Én is úgy vagyok vele!

— Még a tanító ur is példaképpül állítja a többiek elé!... Hallottad, tegnap is hogy megdicsérte?

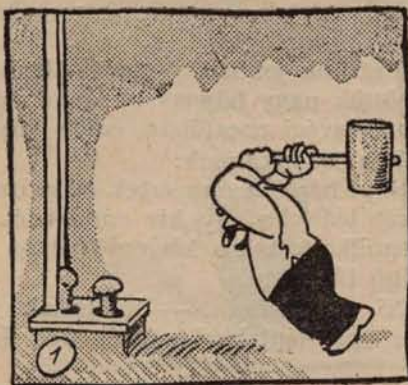
— Hallottam!

— De azt ám nem hallottad, hogy tanítás után összeültek és akik nekik nem tetszettek, azokat kigunyolták. Te vagy a mogorva Péter, Gyurka a szeplős, Giza a sánta kutya, Jani a kancsi, Karesi az iskola szamara, Pali a pojáca, Sándor a hazug cigány és még engem is elneveztek alattomos rókának. (Persze azt nem mondta meg Ágnes, hogy mosolygó Mariska nem volt a gunynevet osztó gyülekezetben.)

— Még téged is elneveztek?

— El, de még ráadásul te utánad is, meg én utánam is számfűlet mutogatnak az utcán!

## Erőpróba.



*Egyeburgya Jónás mit gondol magában?  
Bizony ő is részt vesz az erőpróbában.*

— Na, majd adok én neked! — dühöngött a fiú s miután letört egy száraz galyat, haragosan toppantott a mit sem sejtő, mosolygó leány elé és rákiáltott:

— Na te mosolygó mákvirág, hát mért csufolsz engem, meg a hugom?

A virágszedő leányka felegyenesedett és kedvesen nézett a haragos fiúra, majd így szólt:

— Én nem csufollak, Péter!

— Még hazudsz is? — sziszegett a fiú és megsuhant a kezében a száraz galy, le is csapott a leánykára, kinek védelem fölemelt karjából az ütés nyomán kiserkent a vér. Mariska fájdalmában felsírt, de ugyanakkor egy erőteljes hátbavágást kapott a mögötte rejtőzködő Ágnestől, hogy virágait elejtette s ő maga végigzuhan a földön. Péter is Ágnes is megijedt s egyik erre, másik arra futott, de a sírás hangjára elősietett a fák közül szöske Böske s részvétellel hajolt síró barátjáné felé s könnyes szemmel kérdezte:

— Ki bántott Mariskát?

Mariska felállt, szeméből csak úgy hullott a könny, de az arca akkor is mosolygott szelíden, szomorúan. Szöske Böske hozzáfogott, hogy felszedje barátjáné elhullatott gyöngyvirágait. De egyszer csak megzörrent az avar, összekoppantak a száraz galyak s eléjük bicegett haragosan kiabálva Giza:

— Mi vagyok én, sánta kutya?... Neszenesze! Majd adok én neked mást kigunyolni! — és csak úgy puffentek az ütések Mariska hátán, fején, vállán.

— Ne bánts Mariskát, nem bántott az téged! — kiáltott Böske és Mariska védelmére akart sietni, hanem mindenfelől esörtető lépések hallatszottak s fellázított gyermekcsereg tört elő a fák közül s azok is egyenesen Mariskának estek.

— Hát szeplős vagyok én neked?

— Nesze-nesze, ha kancsi vagyok!

— Te nevezél hát el pojácának?

— Ki a hazug cigány?

— Még engem is volt bátorságod elnevezni?

— Majd megtanítlak én! — hangzott összevissza a dühös kiabálás és minden kérdés után csak úgy düböntek az ütések. Szöske Böske rémületében felkiáltott, hogy megmentse barátját:

— Szaladj haza, fuss haza!

Mariska futni kezdett, utána a haragos gyermekcsereg. Szöske Böske felkapkodta a virágokat és izgatottan futott utánuk s lelken-dezve kiabálta:

— Ne bántsátok Mariskát, nem bántott ő titeket!

— Majd én is adok a mosolygó Mariskának, hogy ha már én vagyok az osztály számára! — vágott szavába a mögötte vágató Karesi, aki pillanat alatt utolérte és elhagyta szöske Böske is, meg a csapatot is és mind közelebb ért az üldözött leánykához. Mariska csak futott. Kifáradt, csak úgy pihegett az ijedt menekülésben, az izzadság is hullott róla, de már közeledett a faluhoz. Kihevült arccal, könnyes szemmel! leste az egyre csökkenő távolságot. Épp a kacsató mellé ért, mikor a falu felől egy közelgő embert pillantott meg, azt hitte, megvan mentve, de abban a pillanatban egy erős ütést kapott s a feldühödött Karesi tajtékzó szájjal ordította:

— A szamarak is tudnak valamit, ha egyebet nem, hát ütni! — és újra a menekülő leányka felé sujtott.

Mosolygó Mariska sikoltva zuhant a kacsatóba, Karesi meg elrohant, mert meglátta a közelgő embert, aki öklével fenyegetőzve közeledett. Az ember nem volt más, mint a pásztor, s dühös pillantást vetett a futó fiu után, aztán kiszabadította a kacsatóból és így szólt:

— Te vagy az mosolygó Mariska, hát hogy bánthatott téged az a semmirevaló? Hiszen te a légynek sem ártasz!

A meggyötört leányka vacogva lépdelt megmentője mellett hazafelé.

Szöske Böske szomoruan sietett mosolygó Mariskához, akit már akkorára ágyba fektettek. Az anyja ijedten kérdezte a belépő barátnőtől:

— Mi történt Mariskával, Böském?

— Megverték a gyermekek, aztán a kacsatóba lökték! — és szöske Böske mindent elmondott, de Pétert és Ágnest nem említette, mert őket nem látta a verekedők között. Mikor mindent elmondott, bement a barátnőjéhez és így szólt:

— Mariskám, elhoztam a te gyöngyvirágodat is!

A lihegő kis beteg, égő szemmel nézett szöske Böskére és erőltlenül susogta:

— Vidd a templomba!

— Elviszem, de ugye holnap eljössz te is a templomba?

— Igen! — felelt a kis beteg.

Szöske Böske megesókolta Mariska forró homlokát és elsietett, hogy a sok gyöngyvirágot a templomba vigye. Szomorú volt egész nap. Másnap délután meglátogatta beteg kis barátnőjét, de az nem ismerte meg. Magas lázban hánykolódott és félrebeszélte...

Hétfőn az osztatlan falusi iskolában vidáman gyülekeztek a gyermekek, fiuk, leányok. A kacagástól visszhangzó terembe komoly arccal

lépett be a tanító, végignézett az elcsendesülő padsorokon és megszólalt:

— Épp most beszéltem a harmadosztályos Mariska anyjával, a kedves, szorgalmas, jó kisleány nagyon beteg. Egy csapat rossz gyermek megverte s ráadásul belelőkte a faluvégi ruca-tóba. Jelentkezzenek, akik ezt tették!

Néma csend nehezedett a teremre, csak a lélekvételeket lehetett hallani. Akkor kinyílt az ajtó és belépett szöske Böske és szepegeve mondta a tanító felé fordulva:

— Tanító ur kérem, Mariskát látogattam meg iskolába jövet, azért késtem el!

— Nem késtél el, kis leányom! Hogy van Mariska?

— Nagyon beteg! A doktor ur is épp ott volt s azt mondta, tüdőgyulladás van. Az édes anyja meg úgy sírt!

A tanító helyére küldte a kislányt és újra felszólította a verekedőket, hogy jelentkezzenek. Szöske Böske felállt, a tanító csodálkozva szólt:

— Csak nem te bántottad?

— Nem, én vele együtt szedtem a kis erdőben gyöngyvirágot, mikor odajött Giza, Gyurka, Jani, Pali, Karesi, meg Sándor és ütni kezdték Mariskát s mikor ő ijedtében elfutott, kergetni kezdték és Karesi belelőkte a kacsatóba.

— Miért nem jelentkeztek? — kiáltott a tanító a megnevezett hünösökre, akik lehorgasztott fejjel álltak fel.

— Miért bántottátok azt a kislányt, aki soha senkit sem bántott?

A lehorgasztott fejű csapat hallgatott, a tanító újra kérdezett:

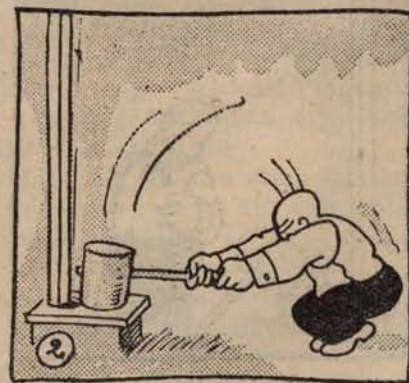
— Miért bántottad Mariskát, Pali?

— Péter mondta, hogy csufolt engem és hogy ő nevezett el pojácának!

Péter sötét arccal nézett a földre.

— Igen?... Hát te Gyurka, miért bántottad?

— Nekem is Péter mondta, hogy Mariska szeplősnek csufol és hogy ne hagyjam magam!



Rá is vág a gombra s a próbát kiállja.  
— Lám pont eltaláltam az ütést! — kiáltja.

Péter még jobban összehuzódott.

— Hát te Jani?

— Kancsinak nevezett el, tanító ur, Péter mondta, azért ütöttem meg!

— Hát neked ki mondta, hogy bántsd Sándor?

— Péter azt mondta, hogy bolond vagyok, hogy türom, hogy hazug cigánynak nevezzen.

— Még te is bántottad, Giza?

— Elkeresztelt sánta kutyának... — felelt a megszólított, de a szava zokogásba fult.

— És te, Karcsi, aki kettőig sem tudsz számolni az iskolában, miért lökted a kacsá-tóba?

— Én nem akartam a tóba lökni, csak megütni, mert Péter azt mondta, hogy ő nevezett el az iskola szamarának!

A tanító Péterre nézett, aki mindjobban első-tűlő arccal már majdnem a pad alá huzódott.

— Miért lázitottad Mariskára a többieket? — kérdezte tőle szigorú hangon.

Péter felállt és dacosan mondta:

— Elnevezett engem mogorva Péternek, a hugomat meg alattomos rókának, Ágnes mondta.

A vallatás tovább folyt és kiderült, hogy Mariska senkinek sem adott gúnynevet és hogy Péter azért lázitotta a többieket is ellene, mert azt gondolta, ha sok ütést kap mástól, akkor ő kevesebb szidást fog kapni, ha esetleg Mariska panaszt tesz.

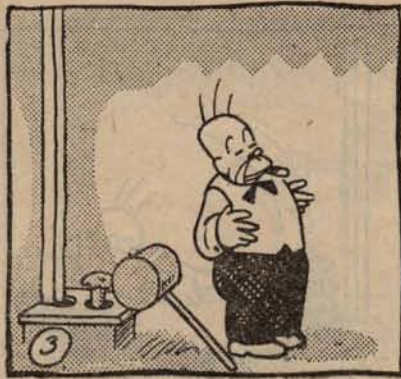
A tanító szomorúan nézett végig a tanítványain és megtört hangon szólt:

— Ezt tanítottam hát én nektek, hogy gonosszággal takarjátok a gonosszást, amit tettemek, hogy önbiráskodók, verekedők s a gyöngébbek bántói legyetek?

Míg feddő szavai hanzottak, szinte könynevezett a szeme, de aztán szigorral mérte ki a bünösökre a megérdemelt büntetését.

\*

Az egész falu részvételtjes szeretettel érdeklődött Mariska hogylétééről. Az iskolás gyerme-



Büszkén áll és henceg, hogy ő most a győztes.  
— Mert amit én tettem az egy egész hőstett.

kek a nap nagy részében ott settenkedtek a házuk körül és lesve lesték a kis betegről kiszivárgó híreket. Szöske Böske naponta többször is átfutott szeretett barátnője látogatására, de mindig szomorúbban hagyta el a házat, mint ahogy oda ment, mert Mariska mind súlyosabb beteg lett. A tanító ur is meglátogatta legkedvesebb tanítványát és megkérdezte az éppen ott levő orvost, hogy van-e remény a fölgyógyulásához?

— Ha a nyolc napot megéri, igen, mert akkor lesz a legsúlyosabb a betegség, — válaszolt az orvos szomoruhangon.

Az eddig vidám, zajos ház elcsöndesedett; a szobában csak a kis beteg ziháló lélegzése volt hallható. Mariska két kis öcsikéje szepege huzódott a konyha egyik sarkába, s szóflanelul figyelték könnyes szemü anyjukat. Még a házi jószágok is elcsöndesedtek az udvaron, talán hiányzott nekik a morzsát szóró mosolygó leányka. Egy hófehér galambocská többször szállt a szoba ablakára s csöndesen bűgva be-bekopogtatott, mintha csak azt mondta volna:

— Gyere már közénk mosolygó Mariska, olyan nagyon várunk!

Az iskolatársak napközben is el-elmentek a templomba, hogy imádkozzanak a kis betegért.

Egy templomi látogatás után több gyermek, köztük szöske Böske is, Mariskák háza felé indultak. Közel volt az, csak pár lépés a templomtól, de fele utban a kis csapat bámulva, ismeretlen szorongással állt meg. A kis ház fölött hófehér galambok röpködtek.

Péter és Ágnes a kerítés mellett huzódtak meg. A kis házból két férfi lépett ki, a falu szelídlelkű papja és az orvos. Elhaladtak a falhoz huzódó két gyermek előtt s azok meghallották csöndes beszédüket:

— Nem bírta ki a nyolc napot, meghalt! — hanzott az orvos hangja.

— Jó gyermek volt, fehér angyal lett belőle! — válaszolt a pap.

Csak ennyit hallottak, de megrettenve néztek egymásra.

— Te vagy az oka! — susogott Péter.

— Te ütötted meg előbb! — sirt Ágnes.

— De té hujtogattál.

— Te meg a többieket!...

... Az utcán siető emberek jelentek meg. A két testvér abbahagyta a szemrehányást és sietve lopakodtak haza.

Az egész falut bejárta a hír. Meghalt mosolygó Mariska!

Az egész falu ott volt a temetésen, csak Ágnes nem látta senki, meg a sánta Gizát.

Esteledni kezdett. A leánykák csapata lassan, szomorúan megindult hazafelé. Amint eltávolodtak, a bokrok közül egy félénk kis alak bi-



cegett elő, az esti szürkületben, remegve körültekintett, aztán beosont a temetőbe, megkereste Mariska sírját, teleszórtá azt a kötényében illatozó sok-sok gyöngyvirággal és sírva, zokogva susogta a fehér virághalomra borulva:

— Ne haragudj rám, mosolygó Mariska, ne haragudj rám! Én is bántottalak téged. Bocssás meg nekem!

Szellő suhant végig a temetőnkben, megismogatta a fák, a virágok susogó leveleit, a haj-

longó fűszálakat, meg a szomorú leányka, a szegény kis sánta Giza könnyben ázott arcát; aztán felkapta a gyöngyvirágok illatát és elszállt vele messze-messze, talán mosolygó Mariskához a mennyországba. A szegény kis sánta leányka pillanat múlva mintha csak hallotta volna a virágok vigasztalását.

— Mosolygó Mariska fehér angyal lett s nem haragszik már senkire!

(Oradea.)

Bodnár Irma.

## A fehér kígyó.

Gyermek koromba, nagyon szerettem a fa tetején tanulgatni, mert itt sokkal hamarabb fejembe szállt a tudomány, mint máshol.

Gyönyörű, nagy kertünk telis-tele volt szebbnél-szebb gyümölcsfával, de én legjobban az öreg somfát kedveltem, melynek ágai úgy terpeszkedtek széjjel, mint az ember kinyújtott tenyerén az öt ujj. Erre a fára másztam én fel minden nap, oda támasztottam hátam az egyik ághoz és olyan kényelmesen ültem ott, mint egy királyné.

Ez a somfa már akkor is öreg és repedezett volt, mikor az én édesapám hóna alá vágott könyvekkel futott az iskolába! ... Pedig be sok víz lefolyhatott a Szamosán azóta! ...

A somfa törzsén, a földtől alig egy arasznyira, mély, odvas lyuk tátongott. Egyszer — a szemünk láttára — a lyuk szélére ült és ott énekelni kezdett egy kis tarkatollú madárka ...

„Te Böske!“ — mondta a testvérem — ez a madár biztosan itt lakik a lyukban, talán még tojásai is lesznek!?”

Nosza, lenyújtottuk mi a karunkat egész vállig és úgy tapogatóztunk a madárfészek után ... de ürességnél egyebet nem éreztünk.

Mikor felváltva annyira nyújtózkodtunk, hogy szinte benne voltunk a fa odvába, valami furesza sziszegést hallottunk.

„Tibi, hallod? Ismersz te olyan madarat, amelyik sziszeg?“ — mondom. „Én nem!“ — „Én sem.“ — „Na hát mi lehet ez?!“ Később a sziszegés kezdett olyan ijesztővé válni, hogy jónak láttuk sietve eltávozni a fától. De másnap megint ott ültünk a tetején, csak hogy nem törődünk többet az odvával.

Nagy lány voltam már, mikor megtudtam a sziszegés okát, a belvárosban laktunk, a ház, a kert, gazdát cserélt és az új tulajdonos kivágatta az összes gyümölcsfákat, mert építeni akart.

Sára néni, aki ott maradt a kertre felügyelni, mesélte, hogy, amikor az öreg somfát kivágták, egy nagy, fehér kígyó tekergőzött elő belőle; az emberek, botokkal agyonütötték.

Oh, hogy sajnáltam azt a kedves kígyót,

amelyik megcsíphetett volna, de csak sziszegett, hogy a fészektől elijessen. Milyen hálásan gondoltunk rá, amiért soha eszébe sem jutott feltekerődni a fára, amikor mi ott ültünk, mert ha ilyesmin törte volna a fejét, mi bizony lepotyogtunk volna ijedtünkbe.

Soha életemben fehér kígyót nem láttam ... És ezt az egyet is, a mi kígyónkat is agyonütötték! ... Hát ezt még most is sajnálom ...!

Böske néni.

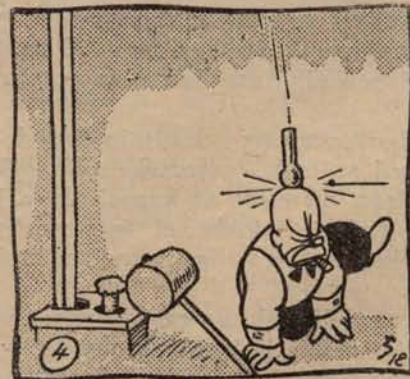
## A kis gazdasszony.

Könnyű dolga lesz ma Ő keni a lekvárt  
édes Anyukának: a rácsos tésztára,  
lánya, a kis Klára meg lesz elégedve  
beállott kuktának. tudom — Bandi bátyja.

Habot ver, diót tör, Bim-bum.. szól a harang  
ide oda szalad; terítsünk ebédre!  
csakugy ég a munka Apa is megjött már  
két kis keze alatt. Klári öröme.

Mindenkinek izlik  
a sok finom falat,  
a kis gazdasszonyra  
üritnek poharat.

L. Ady Mariska.



De ám, ahogy büszkén mint egy Cézár megáll.  
A felszaladt golyó a fejére talál.

L. M.

## Az Uj Cimborá téli toborzó-versenye.

Érdekes levelet hozott a minap a pósta Zsilvölgyéből. Lapunk egy régi jó barátja írta. — Le is közöljük, amint alant következik:

„Minden számát olvasom az Uj Cimborának, még a szerkesztői üzeneteket is. Örömmel látom, hogy a gyermekek mindjobban megszeretik ezt a pompás, fürgé kis újságot.

A gyermekújságokra ma nagy hivatás vár: a gyermekek lelkéből kell kiindulnia a világbékére, az új humanizmusra törekvő mozgalomnak. S az Uj Cimborá megtalálta az ehhez vezető utat. Szinte megható látni, olvasni, hogy a szeretet aranyszálaival, hogy kapcsolja össze a legkülönbözőbb nyelvű gyermekek levelezését és bélyeg cseréjét. S kell e szebb, nagyszerűbb békére nevelő tevékenység a virág kertészkedésénél?

A mai gyermekek boldogok lehetnek, hogy van nekik egy ilyen kis újságjuk, — melynek minden sora szívvel, melegséggel van tele.

A lap iránt való nagyrabécsülésemet azzal szeretném kifejezni, hogy egy *kitűzendő toborzó versenyre* felajánlok egy értékes társas játékot s egy díszkötéses ifjúsági regényt a „Rikkanes királyt” — egy *rejtvényt* szerkesztő versenyre pedig May Károly egyik ifjúsági művét.”

A szerkesztőségnek is nagy örömet szerzett ez a levél, s az ajándékokért nyilvános köszönetet is mondunk. De gondoljuk, hogy még nagyobb lesz a ti örömtök kedves kis cimborák, különösen azoké, akik meg is nyerik az ajándékokat.

*A toborzó versenyt, hát ezennel ki is tűzzük.* Az ügyes toborzók ajándékozásaiban részt vesz a Magyar Nép újság is szép és értékes könyvekkel, úgy szintén a Minerva irodalmi műintézet —, nemkülönben maga az Uj Cimborá is.

Hogy legyen bőven időtök a toborzásra a toborzó, vagyis az előfizető-gyűjtésre irányuló időt 3 hónapban állapítjuk meg. A karácsonyi vakáció, éppen alkalmas is lesz a verseny megkezdésére.

A toborzóverseny díjait le fogjuk majd a következő számok valamelyikében közölni. Több díj lesz. Az elsőt az kapja, aki a legtöbb előfizetőt gyűjti. Szüleiteket és ismerőseiteket is megkérhetitek, hogy segítsenek nektek a toborzásnál.

A megrendelőknek, ha egyszerre nem is fizetik ki az évi díjat, de legalább egy évig jártni kell a lapot. Aki kívánja, 5 előfizető gyűjtése esetén egy félévig díjtalanul küldjük az Uj Cimborát, ha az illetők fizetnek is. A toborzó verseny, dec. 10-étől számítódik.

Fel hát kis cimborák a versenyre! Az Uj Cimborá díszes toborzó könyvében, minden egyes toborzónak, a régieknek is feljegyezzük a nevét s aki a legtöbb előfizetőt gyűjti, annak a fényképét is leközzöljük az Uj Cimborában.

A rejtvényt szerkesztő versenyt, a toborzó verseny lejártá után tűzzük majd ki.

A következők már résztvesznek a versenyen: Miklós Nándor Cluj, II. g. o. t. toborozta: Perint Zoltán II. g. o. t.-t., Rozenberg Sárika II. el. o. t., Jordán Ilikét, Lakatos Géza I. g. o. t., Ehri László I. g. o. t.-t., Klein Aranka III. el. o. t. Höhnigsberg Péter-t és Tischler Ernát, Lohinszky Loránd, Deák András és Illyés Endrét, Ulbricht Hildegárd I. g. o. t., Nurid-sányi Erzsike I. el. o. t.-t.

## Rajziskola.

Vezeti: Kürthy Klára.

21. számú minta.



Nézd meg ezt a képet Vica,  
Ugy-e milyen ügyes cica.  
No ha tetszik, rajzold is le,  
Igy lesz majd a füzet tele.

## Gyermekmondás.

Karácsony előtt történt az egyik satumarei iskolában. Az első elemisták levelet írtak a Jézuskának. Ki, milyen ajándékot szeretne Karácsonyra kapni, azt írta bele a levélbe. Mikor kész volt a levél, a kedves Nővér megkérdezte:

— Hát ti mit adtok ajándékba a Jézuskának? — A gyermekek nagyot néztek. — Igen! — mondta a kedves Nővér, nektek is kell valamit adni: tiszta szívet, tiszta lelket. A gyermekek ezt a mondást meg is jegyezték!

Mikor délben, mennek haza az utcán szörnyű bűz terjeng. Az egyik kislány befogja orrát, száját — s — mikor elhaladtak kétségbeesve mondja:

— Belém jött a rossz szag. Jaj! jaj! most már, hogy adok én tiszta szívet, tiszta lelket a Jézuskának?

Bertha Károlyné, Satumare.

## Marcella néni postája.

Mikor egy kis cimborá belép az olvasók táborába, megírja mindjárt a bemutatkozó levelét, amelyben magát bemutatja, hogy melyik iskolába, hányadik osztályba jár, s azt is, hogy hova kíván csatlakozni, a bélyeggyűjtőkhöz-e? a rajzolók közé-e, vagy a kertészkedők közé. Mert eszerint fogunk róla megemlékezni, ha arra érdemet szerez. — *Öry Huba és Imre Arad.* A vakációs beszámolótok befutott. Szívesen olvastam gonddal írt leveleteket, amelyből most már eltudom képzelni az életeteket. Gondolom öcsikéd milyen aranyos kicsi baba. Irjátok meg alkalomadtán, hogy küldtetek e be az Új Cimborának fényképet, mert a sok között van egy, amelyen nincs semmi írás — s így nem tudjuk megállapítani, kik lehetnek rajta. Három fiú van a fényképen egy veranda előtt. Ez az ismertető. Épp ezért is, akik ezután küldenek be fényképet a szívalbum számára, írják a túllalálára a nevüket. — *Antal Juliska és Tekse Gizella, VII. el. o. t.* — „Mi is hű olvasói vagyunk az Új Cimborának“ — írjátok leveletekben, a ciuc-sängeorgiu-i iskolába jártok s ügyesen be is mutatkoztok 5 példányban jár az Új Cimborá s van öröm, mikor megérkezik. Egy külön kis olvasó-termet rendeztetek be s ott gyűltök össze szabad időtökben s úgy olvassátok a kis újságot. Megszerettétek a rejtvényfejtést, s lám a levelekkel együtt azt is beküldtetek. Örömmel olvastam a leveleteket kis cimborák. Irjátok majd máskor is. — *Bergleiter Bubica, II. el. o. t., I. G. Duca.* Óh de kedves levelet írtál nekem, kicsi Bubica. Bár az egész nem volt több 8 sornál az aláírással együtt, én azért kiéreztem belőle azt is, amit nem írtál meg, csak szeretettel volna megírni. Irj máskor is Bubicám. A kedves jó Nagymamát, akinek a nyáron olyan nagy-nagy bánata volt melegen üdvözlöm. — *Mátyás Ilona, Cozmeni.* Kedves levelét megkaptam — örömmel veszem észre, hogy ottani kis cimboráink is életjelt adnak magukról — és bekapcsolódnak az olvasótábor közös munkájába, és levelezésébe. A gyermekek munkáit, mindig nagy érdeklődéssel olvasom végig. Szívesen venném, ha a toborzó munkában is segítségünkre tudna lenni, néhány új cimborá beküldésével. Szívélyes üdvözlöt. — *Cozmeni ciuc-i kis iskolások, IV. o. t.* Megírta a tanító néni, hogy milyen örömmel várjátok ezt a kis újságot és hogy már rejtvényt fejteni is milyen ügyesen tudtok. Ezt szeretem hallani. A beküldött megfejtések részt vesznek a sorsoláson. Irjátok máskor is.

(A többi levelekre a következő számban válaszolunk.)

## A kiadó bácsi postája.

Az elmúlt héten a következő előfizetések érkeztek: Helyből: Simon Ágnes 25, Dr. Boga Alajos 500, Szabó Éva 50, Radványi Józsika 50, Thamó Ödön 50, Alexi Béla 50, Daszkel Oszkár 50, Zsákó Zsóka 50, Weress Zsófia 92, Platsintár Adrienne 50, Mandula György 67, Szánthó Rózsi 17, Winkelmayr Margit és Anna 50, Mónya Évike 67, Arzola Ludi 50, Bogdán Jenő 50, Lebovits Gabi 50, Izrael Magda 17, Kardos László 50, Ambrus Dobai Erzsébet 50, Lőrincz Bandi 50, Tóth Józsefné 67, Müller Géza 50, Domokos Alice 50, Finkelstein Alice 50, Polyovics Gyurka 50, Höhnigsberg Péter 34, Ferenczi Géza 100, Kovács Béla és Zoltán 50, Várady Sárka 200, Novák Magda 34, Csányi István 67, Gáll Bubi 50, Pápay Ferencz 20, Bordi Cuci 50, Scampel Alice 50, Czégeni Manyi 200, Barakonyi Ibolyka 17, Karsay Ilonka 50, Vidékről: Magyar Jenő 100, Ref. elemi iskola Igazgatósága, Capud 142, Labud László 100, Nagy Iluska és Domokos 50, Konkó Ferenc 50, Bilkó Gizella 50, Ref. elemi iskolai szöv. Agris 115, Saska Pityu 50, Kósa Gabi és Attila 43, Kovács Margit 85, Guth Viktor 50, Róna Ervin 50, Hájtájer Emmi és Éva 43, Harkácsi Juliska 50, Bartha Zsigmond 17, Sós Sándor 17, Debreczeni Feri 43, Szász Lajos és Feri 43, Sesók Gizike 50, Fodor Anai 17, Lórántffy B. K. 85, Horváth Sanyi és Kató 17, Molnár Erzsébet 17, Burger Edit 50, Izsák Rózsi 50, Onódi Lajos és Pityu 17, Deutschenschmidt Jenő 17, Zélig Kató 50, Kapitány Rózsi 50, Ölbaum Gyurka 50, Zambfirescu Erzsébet 50, Krémer Józsika 17, Horváth Juliska 50, Nagy Gabi és Ica 50, Szemerei Elemér 25, Friedmann Ági és Béla 20, Milián Laci 100, Márk Anna 50, Szabó Béluska 43, Pobožsny István 17, Rössmann Baba 50, Duttkay Elemér 50, Magoss Sándor és Gedi 50, Sajda Ida 43, Reszler Kató 17, Tóthfalussy Béci 20, Szabó Gyula 100, Schwarz Magda 25, Szarka Lacika 43, Tereh Ági és Pista 50, Baráth Ella 50, Károlyi István 25, Bleyer Évi 17, Zoltán Márta 50, Ujházi Piroška 200, Gotha Géza 100, Fehér Gabriella 100, Papolezy László 150, Thury Irén 100, Merli Pista 100, Szűcs Katóka 50, Mezei Etus 50, Egri Margit 50, Szatmári Anna 50, Szabó Dezsőke 100, Dobay Emilia 100, Sarkadi Kató és Bandi 100, Barabás Tibor 134, Gr. Bethlen László 300, Bakk László 100, Szabó János 100, Makó Tivadar 83, Dr. Belle Gyula 100, Vinezse József 100, Ilyés András 100, Nagy Zsolt 83, Balogh Ibolyka 67, Némethy Mihály 100, Várhol Iván 50, Ref. elemi iskola Pap. A. Mihai Viteazul 67, Réthy Ellike 134, Simon Jolánka 100, Barbu Lacika 100, Simén Domokos 100, Borbáth Margitka 100, Dragamer András 150, Pataky Zolika 100, Fodor Tivadarné 100, Tubákos Évike 50, Hitelszövetkezetek Szöv. Központja, Hb. 1700, Duieu Ioan 100, és Tokos Ildikó 100 Lei.

# FEJTÖRŐ

Rovatvezető: Sóllyom István.

## Keresztrejtvény.

Beküldte: Kovács Illdikó III. g. o. tan.



**Vízszintes sorok:** 1. A versírás művészete. 9. I-vel Debreceni Márton költőnk írta meg ezt a csatát. 10. Mutatószó. 11. Vissza: kutyanyakra való. 12. Paszuly. 14. Személyes névmás. 15. . . . de oro. 17. Egres betűi keverve. 20. Fedd. 22. Tizián mássalhangzó. 24. Kerek szám. 25. Jassz kifejezés a külvárosi gavallérra. 27. Vissza: ket-tős mássalhangzó. 29. . . . color, román zászló. 30. Római üdvözet, fonetikusán. 31. Ek. 33. Tagadószócska. 34. Női név becézve.

**Függőleges sorok:** 2. Szarvasmarha. 3. Kinai név. 4. Fenyőtermés. 5. Női név. 6. Vissza: lekvár. 7. A gyomor teszi. 8. Allóviz. 11. A költészet terméke. 13. Határozószó. 16. Régi ürmérték. 18. Rag. 19. A kanadai öt tó egyike. 21. Mesterember. 23. Torkán leküld. 26. U. az. m. 30. vízszintes. 28. Elő . . . 32. Tennisz magánhangzó.

Megfejtésül beküldendő: vízszintes: 1, 25, és 34. függőleges 4, 8, 11, 16, és 19.

Megfejtési határidő: 1935. december 25. A megfejtők között jutalmul meséskönyveket sorolunk ki.

A 30-ik számban közölt keresztrejtvény megfejtése: vízszintes sorok: 1. Magduska. 7. Mező. 34. Láva és 38. Kaukázus. Függőleges sorok: 7. Megtalál. 9. Etiopiai és 25. Irak.

A 31-ik számban közölt rejtvények megfejtése: 1. Csigarejtvény: Szeretem az Új Cimborát. 2. Szórejtvény: Négy szem közt. 3. Földrajzi pótlórejtvény: Abesszinia.

A 31-ik számban közölt „Ki találja ki?” kérdésekre a helyes válasz a következő: 1. Szófia, II. Boris király. 2. Magyarok, finnek, esztek, mongolok, tatárok, törökök, osztyákok, szamojédek, lappok, stb. 3. Vörösmarthy Mihály. 4. Dél- és Közép Amerikában. 5. II. István 1116–1131-ig.

Megfejtéseket küldtek be: Bergleiter Bubica, Bernáth Anna Mária, Cozmeni-i róm. kath. elemi iskola IV. oszt. növendékei, Antal Juliska, Tekse Gizella, Ádám Katóka, Belle Juci, Jaeger Mar-

git, Szakál Sándor, Öry Imre és Huba, Vaska Klárika, Székely György, Máthé Zoltai, Boldizsár Lilike, Kálmán Margit, Winkelmayer Margit és Anna, Klein Aranka, Fáy Árpádka, Mandula Erzsébet, Simon Ágnes, Martin Emmus és Lajos, Hódos Ilke, Rápolthy Jenő, Méder Zoltán, Pincesz József és Gyula, Hercz Ella, Indig Editke, Inceffy Dénes, Ferenczi Géza, Miklós Nándor, Rosenberg Sári, Perint Zoltán, Weress Zsófiika, Enyedi György, Pap Árpád és Novák Janesika.

Nyertesek lettek: Cozmeni-i róm. kath. elemi iskola IV. oszt. növendékei, Szakál Sándor és Anna, Ádám Katóka, Szakál Sándor, Boldizsár Lilike, Kálmán Margit, Rápolthy Jenő, Hercz Ella, Bernáthi Anna Mária és Novák Janesika. A kisorsolt jutalom könyveket karácsonyig mindegyik nyertes kis cimborá megkapja.



A legszebb magyar mesék egyike, László Marcella: Nótás Zsuzska c. mesekönyve, amelyet már finn és eszperantó nyelvre is lefordítottak. A díszes kötésű, színes táblájú képes, mesekönyv a pénz előzetes beküldése mellett megrendelhető az Új Cimborá kiadóhivatalában: Cluj, Baron L. Pop 5. Ára portóval 60 Lei, előfizetőknek 45 Lei.

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. A Családszövetség tagjainak 160 lej és 10 lej portó. Egyes szám ára 6 lej. Magyarországon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár, Csehszlovákiában 60 ck.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:  
**FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.**

Főmunkatársak:  
**TELEKY DEZSŐ és SIMON SÁNDOR.**

Minden cikkért a szerzője felelős.

Kiadja: a Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj